

Skřítkové (elfové) stromů

Když nyní opouštíme nám blízkou domácí zahradu s malými rostlinami a vydáváme se do lesa, měli bychom si uvědomit, že stromy se zcela liší od představ, které o nich máme. Jak jsem se zmínila již dříve, duch je uvnitř stromu, z něhož čerpá své životní síly. Neexistuje žádný strom, ani ten nejmenší, bez bytostného stromu, roste s ním a při jeho smrti mizí. Tato bytost může na malou vzdálenost vystoupit ze stromu, když si to přeje, a v tom případě má více méně lidskou podobu. Pokud je uvnitř stromu, má tvar méně zřetelný a je prakticky neviditelný. Personifikuje se pouze tehdy, když vystupuje ze stromu. Většina bytostných stromů si je podobná v tom smyslu, že jsou protáhli, hnědavi, připomínající kresbu malého dítěte, zobrazující člověka. Toto je ovšem velice obecný popis bytosti stromu. Elfové různých druhů stromů, např. dubů, borovic, bříz atd., se od sebe mírně liší. Jsou ovšem mezi nimi také osobnosti, dalo by se říci silné individuality, které se od ostatních výrazně odlišují. Pracují především uvnitř stromu, dohlížejí na strom a zásobují jej energií. Udržování těla je podobné jako u lidského těla. Strom čerpá živiny ze země, vody, vzduchu a když je živin dostatek, vše probíhá bez závad, duch stromu je šťastný. Jeho šťastný stav ovlivňuje chemické procesy uvnitř stromu a umocňuje je. Je to jako u člověka, který obědvá v klidu a pohodě, což má dobrý vliv na jeho trávení. Starosti způsobuje pravý opak – přestože stromy si starosti nedělají.

Jestliže elf vystoupí ze stromu, má k tomu různé důvody: Např. vidí člověka, kterého má rád, vystoupí proto, aby mu byl blíže a vyjádřil mu své potěšení. Často když jsem sedávala pod stromem, jeho elf vystoupil a projevoval mi náklonnost, i když ovšem značně zahaleně. Dokonce mě několik metrů sledoval. V noci mají asi více volna a možností pro společenský život. Všichni vystupují ze svých stromů a když osoba, kterou mají rádi, je v domě a ten dům není daleko, jdou ji hledat. Myslím si, že důvod, proč se mnozí lidé bojí v noci v lese, je ten, že všichni elfové vystoupí ze stromů a člověk má pocit, že je obklopen neviditelnými bytostmi. Lidem se zdá, že se na ně dívají tisíce očí, což je ovšem pravda! Nemyslím, že by nějaký elf stromu v lese někomu ublížil, ale jejich vibrace a pocity jsou od našich tak odlišné, že někomu až naskakuje husí kůže. Je také možné, že strom pocítí nelibost k nějakému člověku. Takový případ se stal, když jsem byla malá. Přestože nemohu potvrdit všechny podrobnosti, protože jsem nebyla svědkem, znala jsem elfa stromu, kterého se to týkalo. Na Jávě byl v zahradě prastarý strom, jehož větve ohrožovaly dům. Několik domorodců bylo pověřeno tím, aby větve uřezali. Kdokoliv z nich však vylezl na strom nebo na střechu, aby větev odřízl, buď spadl a zlomil si ruku nebo nohu, nebo vymknul nějaký kloub. Výsledek byl ten, že větve nikdo neodřízl, protože lidé se báli tuto práci udělat. Byli přesvědčeni, že nehody způsobil záštiplný bytostný stromu. To mohu potvrdit, protože ani já jsem si nikdy nehrála pod tímto stromem, i když na mne dělal velký dojem jeho silný a mocný elf. Tento strom neměl rád žádné lidi, protože pamatoval doby, kdy byl obklopen stromy a nikoliv domy. Ze svého osamocení obviňoval lidi. Když se promítl do tvaru, vypadal jako obrovská opice s šedou tváří asi patnáct stop vysoká. Byl-li uvnitř stromu, byl menší. Asi proto, že na zhmotnění potřeboval příliš mnoho energie.

Obecně je však možno konstatovat, že stromy mají lidi rádi. V tomto smyslu jsou vlastně jiní než zahradní skřítkové. Mají podobný loajální vztah k člověku jako pes, ale jsou důstojnější, neskáčí a nedovádějí tolik jako oni. Tato loajalita je způsobena jejich zakořeněním. Příklad takového vztahu byl pozorován mnoha lidmi včetně mne, ale mnozí lidé nepochopili, co to znamená.

Byli jsme jednou pozváni na závěrečné zkoušky do školy v Kalifornii. Nakonec sehrály děti pohádku o skřítcích. Jedna dívenka, která byla ve škole velmi šťastná a nyní ji opouštěla, hrála elfa stromu. V určitém okamžiku se jakoby vynořila ze stromu a měla jej oslovit jako svůj domov. Přistoupila k němu a řekla: „Drahý, starý strome“, s velkým dojetím a upřímným citem, neboť si uvědomila, že už odchází ze školy. Poněvadž hra byla o skřítcích, hrály ji děti, a protože i diváci byli dojati - mnozí měli slzy v očích - stalo se to jakýmsi povellem pro bytostného stromu. Ten opravdu vystoupil ze stromu s

takovým přívalem citu, že zasáhl všechny lidi kolem, i když nevěděli, o co jde. To byl jasný projev citu stromu k lidem, když jejich mysl byla správně naladěna. V tomto případě měl elf stromu podobu vysoké bytosti, která vyzařovala dobrou vůli. Jaký rozdíl od starého stromu na Jávě.

Rozdíly mezi jednotlivými druhy stromů nejsou tak velké jako rozdíly mezi rasami psů. Na jiném místě jsem popsala elfa starého ořešáka a proto vás může zajímat popis elfa dubu, borovice a břízy. V malém lesíku jsem pozorovala krásný dub - laskavý strom - jehož bytostný byl asi 15 stop vysoký a jeho lidské rysy byly spíše západní nebo evropské. Tvář měl oválnou a pravidelnou, byl hezčí a lidštější než ten dříve popsany. Byl štíhlý a protáhlý, barvu o odstín tmavší než jeho kůra.

Elf borovice je tmavá osobnost, poněkud hranatá, se spoustou tmavé zeleně. Člověk má pocit, že je otevřený, čestný a vyzařuje harmonii. Často vystupuje ze stromu a pronikavě se rozhlíží kolem. Není tak mocný jako dub, o kterém je možno říci, že dělá dojem mužnosti.

Zdá se, že štíhlost, která charakterizuje všechny tyto bytostné, má vztah ke kmeni stromu a k jeho životním proudům. Elf mladého stromu je jako nepatrný odštěpek a jak roste strom, roste i duch. Elfové mladých stromů mají nízkou inteligenci a vystupují ze svých stromů jen tehdy, když jim starší potvrdí, že se to má. Obecně je elf kulatější, když je uvnitř stromu, shoduje se s jeho obrysy. Když vystoupí, je mnohem plošší.

Kolem domu, v němž píši, je několik stromů, většinou bříz. Hned za domem začíná les, proto je snadné srovnávat stromy roztroušené po městě se stromy u domu, kde jsou prakticky součástí lesa. Osamělý ořešák, odříznutý od svých druhů, má méně ze života svého druhu, vlastně nic, proto musí přenášet svůj zájem na lidi a zvířata. Tím se rozvíjí jeho vědomí (paměť), méně jeho city. Blízkost lesa dává našim stromům pocit příbuzenství, takže je víc zajímá, co se děje mezi nimi než u lidí, třebaže mají laskavý vztah k lidem. Mezi domem a krajem lesa bylo vykáceno několik bříz na topivo, což se stromům nelíbilo a přátelský vztah ochladl. Stromy nejsou rády, když se kácí, jejich nelibost je ještě mnohem větší než u skřítků, když se jim ničí rostliny. Je to pochopitelné, protože elf stromu je úzce svázán se stromem.

Chtěla bych vysvětlit, že stromy reagují na vše velmi pomalu a trvá jim dlouho, než stráví novou zkušenost. Jejich chápání je omezené, takže když říkám, že strom myslí nebo cítí, děje se to jako v polospánku. Mezi jednotlivými stromy jsou ovšem rozdíly. Nicméně když se kácí les bezohledně, zbylé stromy mají silný pocit ublížení, ztráty a izolace, přestože v přírodě panuje filozofie klidu a nevyhnutelnosti věcí. Naše představa lesa se liší od představy přírodních bytostí. Podle nás by to mělo být pěkně uklizené a vyčištěné místo. Skřítkové by si však přáli místo plné stromů, pod nimi spousty podrostu a divokých zvířat. Mezi stromy a skřítky je pevné pouto a mnozí skřítkové často navštěvují místa, kde je hodně podrostu, trávy a rostlin. Tam, kde je příliš čisto a uklizeno, tam je to netáhne. Mohli bychom udělat kompromis tak, že bychom střídali zem vyčištěnou, podle našich představ, s velkými plochami divočiny pro skřítky. Mnozí lidé to budou považovat za sentimentalitu, protože je nutno - podle nich - lesy kácet. Mají v něčem možná pravdu, avšak v naší západní civilizaci se setkáváme jak s plýtváním tak s bezohledností, a průměrnému člověku potřeby půdy a lesa nic neříkají.

Nedávno jsem projela severozápadní částí USA, která je v současné době největší dřevařskou oblastí na světě. Viděla jsem míle a míle absolutně holé země, kde po vykácených lesích zbylo pouze plno pařezů. Bylo to jako noční můra, když jsem viděla ohořelé pařezy bez jakéhokoliv projevu života, nebo poražené, kdysi majestátní cedry a borovice, ležící nyní na zemi a dokonce shnilé. Tam, kde dříve bývalo mnoho skřítků, nebyl nyní jediný.

Blízko Vancouveru je překrásný mladý les, určený pro těžbu stavebního dřeva. Když jsem jela kolem poprvé, byl to kouzelný les, jeden z nejkrásnějších, jaký jsem kdy viděla, s množstvím nejrozličnějších druhů skřítků. Celý zvučel radostí a štěstím. Když jsem jej mýjela podruhé, vycítila jsem nevyslovitelnou hrůzu, neboť polovina překrásných stromů byla pokácena a tam, kde kdysi byla krása, panovala dnes ošklivost a suchopár. Ze stromů, které zbyly, vyzařovalo očekávání hrůzy. Bezmocně se rozhlížely, protože nesmíme zapomínat, že stromy nemohou utéci. Společnosti, která dřevo těžila, nabídla vláda a také soukromníci velkou sumu peněz nebo náhradní les někde jinde, když zachrání zbytek tohoto vzácného lesa. Byla by to nenahraditelná ztráta pro lidi.

Les, který roste za prahem našeho domu v New Hampshire, je typickým americkým lesem. Elfové stromů jsou zde šťastní a naplnění radostí, stojí v půdě, s požitkem přijímajíce sluneční svit, který na ně dopadá, i vítr, který vane jejich větvemi. Mají pocit, že tančí. Stromy milují vítr, dokonce i vichřici, protože jim poskytuje vzrušení a jakousi výzvu. Čelí jí, vztyčení a pevní, a zároveň se silou větru kolébají. Nelíbí se jim, když je vichřice vyvrátí, ale berou to filozoficky, jako bitvu, ve které musí několik jedinců padnout. Je to pro ně přirozený konec života. Porosty kolem stromů jsou plné skřítků a zvířat. Zvířata pobíhají radostně za potravou, stromy vše vnímají, zajímají je ty nejmenší podrobnosti lesního života a jsou šťastny, že všem mohou poskytnout ochranu. V takovém lese je život skřítků obzvláště bohatý. Jsou zde všechny druhy, které jsme viděli už na zahradě. Trochu se od nich liší, protože život v lese je jiný. Jsou tu například drobné bytůstky, asi stopu velké, zlatavěhnědé barvy s nevýraznými lidskými obrysy, podobné duchům stromů. Jejich obličej se podobají spíše opicím než lidem, žijí v mechu, o který pečují stejně jako o malé kapradí. Potom je zde mnoho druhů gnómů, o kterých jsem už psala, a spousta kouzelných modrých skřítků, vznášejících se nad porostem. V potoce je několik vodních bytostí. Sladkovodní bytosti nejsou nikdy tak obtloustlé jako mořské. Také v jezerech a rybnících je množství vodních bytostí, ale nikdy jich není tolik jako v moři, které je zřejmě jejich původním domovem a rodištěm. Na několika místech v lese jsou skřítkové téměř v postavení andělů, mají tvar a velikost lidí, zbarvení jsou krásnou žlutou a zelenou. Ti pomáhají řídit život lesa.

Nade vším se vznáší anděl - nad skřítky, nad stromy, nad kopci a potoky - to vše tvoří část jeho života a je mu to svěřeno. Je mocnou osobností a celé okolí je zrovna tak částí jeho těla jako je strom tělem pro ducha stromu, pouze s tím rozdílem, že anděl má inteligenci a city tak mocné jako jsou naše a je bytostí tak jako my, ne-li ještě vyšší. Když na sebe vezme formu, vypadá jako krásný, hladce oholený mladík s černými vlasy, orlím nosem a s tělem zahaleným jablečnou zelení. Jeho přítomnost proniká životem celého údolí.

V severní Kalifornii jsem navštívila prales. Stromy v něm působí nezvyklým dojmem: cítíme jejich stáří a myslíme si, že znají tajemství života. Každý z nich je velká osobnost. Jeden z nich vypadal jako neobyčejně vysoký Indián s jiskrnými černými očima a hrubými černými vlasy. Vyzařoval z něj pocit síly, moci a klidu, byl jako někdo, kdo viděl v životě mnoho, mnoho změn a životních možností. Tato velká země je jimi pokryta a skřítky, kteří zde žijí, jsou podobného druhu jako elfové stromů. Také vypadají jako Indiáni nebo jejich karikatury, jen jsou na skřítky velcí, 3-4 stopy. V porostu nad pralesem se vznáší atmosféra starobylosti.

Bytosti stromů, a do určité míry i skřítkové, dosáhli neuvěřitelně vysokého věku. Některé stromy se narodily před jedním, dvěma, nebo dokonce třemi stoletími a jejich život je soustředěn ve vrcholcích stromů mnohem více než u obyčejných stromů. Jsou povzneseni nade vše nejen proto, že náležejí minulým věkům, ale také proto, že jsou tak ohromní. Viděli pod sebou procházet bezpočet lidí, bezpočet věcí se pod nimi rodilo a umíralo, takže pro ně je vše, co existuje, pomíjivé. Je těžké s nimi rozmlouvat, protože jejich myšlenky jsou daleko v minulosti a trvá dlouho, než se začnou zajímat o současnost. Skřítkové však se se mnou bavili rádi. Obzvláště živě se zajímali o auto. Jejich zvědavost byla neukojitelná: chtěli vědět co to je, k čemu to je a připadalo jim legrační, že lidé, když se chtějí pohybovat, se posadí do plechové krabice. Jejich představa pohybu je létání. Že se lidé pohybují

chůzí, to skřítkové věděli, ale auta jim připadala jako podivnost.

Skřítkům i stromům vadí silnice, protože se kvůli nim musí kácet lesy. Zároveň je ale velmi zajímavá nová (pro ně) civilizace. Neumíme si ani představit, jaký život tyto stromy vedly kdysi! Zvířata a skřítkové žili všichni pohromadě a jeden druhému pomáhali po celé věky; stromy to vše překrývaly, žily vnitřním společným životem zvláštního druhu. Stromy se občas vynořovaly ze svých vrcholků, rozhlížely se po světě a jeden druhému vyprávěly, co viděly. Vyprávěly si o lidech, které viděly a které tehdy nepovažovaly za cizince na rozdíl od dnešních lidí moderní civilizace. Lidé a stromy si v oněch vzdálených dobách rozuměli a zdravili se na setkání. Jeden z těchto stromů mi podobnou scénu z daleké minulosti přivolal před oči a bylo to velice poučné. Stromy s uznáním oceňovaly vztah lidí k nim v minulosti a měly pochybnosti o budoucnosti, ale poučily se tisíciletími prožitků a zkušeností, že život i smrt jsou pomíjivé a proto očekávaly svůj konec filozoficky.

Kdyby každý z nás mohl jít do lesa, vidět a rozumět těmto bytostem, lépe bychom všichni chápali duchovní moc života, což je vlastně podstata náboženství. Jsou to krásné, ušlechtilé a vznešené bytosti! Kéž bych mohla aspoň naznačit, o čem mluví a jak vzpomínají na minulost. Je to nesmírně obtížné ukázat úroveň života v lese, kterou duchové těchto stromů prožívají. Poučují se z živých buněk svých těl o tom, jak je těžké přežít. Vidí život kolem sebe a znají intimně smrt, protože kolemstojící stromy často padnou a zemřou zasaženy bleskem. Stejně jako skřítkové tak i stromy se všemi těmito zkušenostmi učí, že život nikdy nekončí a nikdy není promarněn. Protože se nemohou pohybovat, myslíme si, že mají méně životních zkušeností, v tom se však mýlíme. Z pouhého pobíhání kolem se nikdo nepoučí, ale přijme-li někdo poučení a prožití zvenčí za své, pocítí tep života v sobě. Lidé se snaží prožitkům unikát, protože tyto často zraňují. Když prší, jdeme se schovat, když přijde smrt, odvracíme pohled. Stromy nechávají život, aby do nich tepal a snaží se mu odolávat. Stromy jsou největší realisté, jaké znám, a tito vznešení staří obři jsou králi všech stromů.

From:
<https://duchovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:
https://duchovnipodpora.vzestup.net/detem/skutecny_svet_skritku/skritkove_stromu

Last update: **05.11.2014 11:14**

